

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Artymiuk

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **A.M.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 4 grudnia 2024 r.,

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 29 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 599/23,

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Chrzanowie

z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 547/21,

i przekazujący sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania,

I. uchyla wyrok w zaskarżonej części, tj. wobec oskarżonego A.M. i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Krakowie do ponownego rozpoznania w tym zakresie;

II. zarządza zwrot na rzecz A.M. wniesionej przez niego opłaty od skargi.

Tomasz Artymiuk

Waldemar Płóciennik

Marek Pietruszyński

UZASADNIENIE

A.M. i J.P. zostali oskarżeni o to, że „w okresie od 15 grudnia 2000 r. do dnia 3 lutego 2004 r. w K., woj. [...] i S., woj. [...]1, działając wspólnie i w porozumieniu, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjęcia prawa własności nieruchomości, po uprzednim wprowadzeniu W. Z. w błąd co do zamiaru wywiązania się z zwartej umowy pożyczki gotówkowej na kwotę 4.000 zł z dnia 15 grudnia 2000 r. z firmą <<Pożyczki i pośrednictwo w handlu nieruchomościami J.P.>> oraz poprzez zabezpieczenie udzielonej pożyczki w przypadku niewywiązania się przez pokrzywdzoną z warunków umowy pożyczki notarialnym pełnomocnictwem udzielonym A.M. oraz innemu pracownikowi firmy do sprzedaży nieruchomości W.Z. w postaci działki o powierzchni 130 m² zabudowanej budynkiem mieszkalnym położonej w C. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Chrzanowie prowadził księgę wieczystą nr KW (...), co stanowiło nałożenie przy zawarciu umowy obowiązku świadczenia niewspółmiernego ze świadczeniem wzajemnymi oraz po uprzednim wprowadzaniu V.Z. w błąd co do faktu przedłużania terminu spłaty w/w pożyczki, wzywając do zapłaty odsetek karnych i przyjmując od pokrzywdzonej pieniądze tytułem spłaty odsetek karnych, doprowadzili ją do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 171.900 zł poprzez sprzedaż przez A.M. w dniu 3 lutego 2004 r. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa przedmiotowej nieruchomości na rzecz K.G. i M.G., co doprowadziło do utraty prawa własności nieruchomości przez W.Z.”, tj. o występki z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Chrzanowie wyrokiem z dnia 13 grudnia 2022 r., sygn. akt II K 547/21:

- I. na zasadzie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt. 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego J.P. od popełnienia zarzucanego mu czynu,
- II. oskarżonego A.M. uznał za winnego tego, że „w dniu 3 lutego 2004 r. w S. przywłaszczył cudze prawo majątkowe w postaci własności nieruchomości o powierzchni 130 m² zabudowanej budynkiem mieszkalnym położonym w C. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Chrzanowie prowadził księgę wieczystą nr KW (...), w ten sposób, iż działając w oparciu o udzielone mu pełnomocnictwo, zawarł fikcyjną

umowę sprzedaży w/w nieruchomości na rzecz K.G. i M.G., którą to nieruchomością miał możliwość dalszego dysponowania w oparciu o udzielone mu przez nabywców pełnomocnictwo, co doprowadziło do utraty prawa własności nieruchomości przez W. Z., czym wyrządził szkodę w wysokości 171.900 zł na rzecz W.Z.”, tj. czynu z art. 284 § 1 k.k. i za to na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz na mocy art. 33 § 2 k.k. orzekł karę grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 15 zł,

III. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu A.M. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata,

IV. na mocy art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A.M. środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej W.Z. kwoty 171.900 zł.

Sąd orzekł nadto o kosztach procesu.

Apelację na niekorzyść obu oskarżonych, zaskarżając wyrok w całości, wniósł prokurator i powołując się na art. 438 pkt 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił „błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, a przez to mający wpływ na jego treść polegający na ustaleniu, że:

- J.P. działając w krótkich odstępach czasu, w okresie 15 grudnia 2000 roku do 3 lutego 2004 roku – nie miał zamiaru przejęcia prawa własności nieruchomości położonej w C. przy ul. (...) o pow. 130 m² należącej do W.Z., po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd co chęci wywiązania się z zawartej z nią umowy pożyczki z dnia 15.12.2000 r., zabezpieczonej udzielonym mu pełnomocnictwem notarialnym do sprzedaży tej nieruchomości notarialnym do sprzedaży tej nieruchomości, a także ustaleniu, że nie wprowadził V.Z. w błąd co do faktu przedłużenia terminu spłaty w/wym. pożyczki, co skutkowało wezwaniami jej do zapłaty karnych odsetek - a wobec niemożności uregulowania tego niewspółmiernego świadczenia, doprowadził ją tym samym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 171.900 zł, poprzez fikcyjną sprzedaż przez siebie w dniu 3 lutego 2004 r., opisaną wyżej nieruchomości K. i M.G., co doprowadziło V.Z. do utraty prawa własności nieruchomości,

- A.M. działając w krótkich odstępach czasu, w okresie 15 grudnia 2000 r. do 3 lutego 2004 r. - nie miał zamiaru przejęcia prawa własności nieruchomości położonej w C. przy ul. (...) o pow. 130 m² należącej do V. Z., po uprzednim wprowadzeniu jej w błąd co chęci wywiązania się z zawartej z nią umowy pożyczki z dnia 15.12.2000 r., zabezpieczonej udzielonym J.P. pełnomocnictwem notarialnym do sprzedaży tej nieruchomości notarialnym do sprzedaży tej nieruchomości, a także ustaleniu, że nie wprowadził V.Z. w błąd co do faktu przedłużenia terminu spłaty w/wym. pożyczki, co skutkowało wezwaniami jej do zapłaty karnych odsetek - a wobec niemożności uregulowania tego niewspółmiernego świadczenia, doprowadził ją tym samym do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 171.900 zł, poprzez fikcyjną sprzedaż przez siebie w dniu 3 lutego 2004 r., opisanej wyżej nieruchomości K. i M.G., co doprowadziło V.Z. do utraty prawa własności nieruchomości,
- podczas gdy warunki umowy z dnia 15 grudnia 2000 r., w tym pełnomocnictwo do sprzedaży przez pożyczkodawców nieruchomości, będącej jej zabezpieczeniem, bez zgody i wiedzy pokrzywdzonej na rzecz dowolnych osób, za dowolną cenę, w tym również do pokwitowania odbioru ceny, a także ustalenie kwoty odsetek na 0,3% za każdy dzień, sprawiały, że umowa ta była niemożliwa do wypełnienia, a przez to jej celem od początku było przejęcie nieruchomości V.Z. - co w konsekwencji doprowadziło do:
- niesłusznego uniewinnienia J.P. od zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu z art. 286 § 1 k.k.
- niesłusznego przyjęcia, że A.M. dopuścił się jedynie przywłaszczenia prawa majątkowego, tj. występku z art. 284 § 1 k.k., zamiast przestępstwa oszustwa z art. 286 § 1 k.k. zawężając tym samym czasookres czynu do dnia 3 lutego 2004 r., tj. sprzedaży nieruchomości położonej w C. ul. (...) małżeństwu G., podczas gdy umowa ta miała charakter fikcyjny, nie odpowiadający prawu, a co dodatkowo sprawia, że - w chwili orzekania w I instancji przestępstwo przywłaszczenia przedawniło się z dniem 3 lutego 2009 r., zatem - przy przyjęciu kwalifikacji z art. 284 § 1 k.k. - postępowanie o ten czyn winno zostać umorzone na zasadzie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.”

Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Z kolei obrońca oskarżonego A.M., zaskarżając apelacją wyrok w całości, na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k. zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił „rażącą obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. poprzez wydanie wyroku skazującego wobec oskarżonego za czyn z art. 284 § 1 k.k. w sytuacji, gdy w dacie wyrokowania karalność czynu przypisanego oskarżonemu ad. 1 ustała, przedawnienie karalności czynu przypisanego A.M. nastąpiło z dniem 3 lutego 2009 r., tym samym postępowanie w stosunku do A.M. winno zostać umorzone,
 2. art. 17 § 1 pkt. 10 k.p.k. w zw. z art. 14 § 1 k.p.k. polegającego na procedowaniu i wydaniu wyroku w sprawie pomimo nieuzyskania w toku postępowania skargi uprawnionego, w sytuacji gdy czyn za który oskarżony został faktycznie skazany wykracza poza ramy przedmiotowe zachowania opisanego w akcie oskarżenia, co stanowiło bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt. 9 k.p.k.”
- Apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i umorzenie postępowania.

Po rozpoznaniu wywiedzionych apelacji, Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 29 stycznia 2024 r., sygn. akt IV Ka 599/23, uchylił zaskarżone orzeczenie i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w Chrzanowie do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok uchylający wniósł obrońca oskarżonego A.M. i na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił „obrazę przepisów postępowania, a to art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu na nowo w całości, podczas gdy brak jest ku temu przesłanek, a Sąd odwoławczy winien wydać merytoryczne rozstrzygnięcie, co miało istotny wpływ na treść orzeczenia, determinując jego treść.” Autor skargi wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu - Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

Odpowiadając pisemnie na skargę, prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę oskarżonego A.M. skarga zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z obowiązującymi regulacjami, skarga na wyrok sądu odwoławczego uchylający wyrok sądu pierwszej instancji może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 (art. 539a § 3 k.p.k.). Stosownie do art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., art. 454 k.p.k. lub jeśli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości. Z powiązania treści tego przepisu z treścią art. 539a § 3 k.p.k., jednoznacznie wynika, że „Sąd Najwyższy, rozpoznając skargę na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do badania, czy w sprawie, na etapie postępowania przed sądem I lub II instancji, zachodzi tzw. bezwzględna przyczyna odwoławcza, albo doszło do uchylenia wyroku mimo braku formalnych przeszkód określonych w art. 454 k.p.k. do wydania wyroku zmieniającego lub też konieczne jest przeprowadzenie w całości przewodu sądowego (...). Te uregulowania wskazują więc jednoznacznie, że aby Sąd Najwyższy mógł ustosunkować się do podniesionych w skardze zarzutów, uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego winno być tak sformułowane, aby wynikało z niego jednoznacznie, która z przesłanek określonych w art. 437 § 2 k.p.k. była podstawą uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazania sprawy temu sądowi do ponownego rozpoznania” (zob. wyroki Sądu Najwyższego m.in.: z dnia 16 listopada 2017 r., II KS 3/17, z dnia 14 marca 2018 r., IV KS 4/18 i z dnia 15 września 2021 r., II KS 21/21, LEX nr 3321976).

Z realiów rozpoznawanej sprawy wynika, iż podstawą wydania przez Sąd Okręgowy wyroku uchylającego w odniesieniu do oskarżonego A.M. był art. 437 § 2 k.p.k. i konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

Sąd odwoławczy za błędne uznał stanowisko Sądu Rejonowego o braku podstaw do ustalenia, że oskarżeni w chwili zawierania w dniu 15 grudnia 2000 r. pożyczki z V.Z. działali z zamiarem doprowadzenia jej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem i przyjęcie, że A.M. dopuścił się jedynie przywłaszczenia prawa majątkowego, tj. występku z art. 284 § 1 k.k. Uzasadniając swoje orzeczenie Sąd dokonał analizy i oceny zeznań świadka M.W. – dyrektora ds. finansowych firmy pożyczkowej, pokrzywdzonej V.Z. oraz obszernie przeanalizował przepisy prawa cywilnego w

zakresie nieważności czynności prawnej sprzecznej z ustawą, klauzuli zasady współżycia społecznego, samą umowę pożyczki z dnia 15 grudnia 2000 r. zawartą przez V.Z. z firmą „Pożyczki pod zastaw i pośrednictwo w handlu nieruchomościami J.P.” oraz pełnomocnictwo udzielone tego dnia przez pokrzywdzoną A. M. (w formie aktu notarialnego).

Sąd Rejonowy nie uwzględnił, zdaniem Sądu Okręgowego, że zarówno pełnomocnictwo, jak i umowa pożyczki z dnia 15 grudnia 2000 r. sprzeczne są z zasadami współżycia społecznego i są nieważne z mocy samego prawa, o czym bez wątplenia wiedzieli A.M., J.P. i M.W.. Jego zdaniem, przekonuje o tym to, że byli profesjonalistami, zawodowo trudniącymi się zawieraniem umów pożyczek pod zastaw, w tym pod zastaw nieruchomości, a ponadto prowadzili firmę (J.P., A.M.). Zauważył jednocześnie, że Sąd Rejonowy w ogóle nie uwzględnił tego, w jaki sposób doszło do złożenia przez pokrzywdzoną podpisu pod umową pożyczki i udzielonym pełnomocnictwem oraz faktu, że pokrzywdzona jest osobą bez wykształcenia, niepracującą zawodowo, zajmującą się wychowaniem i pieczą nad pięciorgiem małoletnich dzieci, zupełnie nieobebraną z zawieraniem tego typu umowy i udzielaniem pełnomocnictwa, a dając w całości wiarę jej zeznaniom, nie wyciągnął z nich właściwych wniosków.

Sąd odwoławczy stwierdził też, że Sąd meriti dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, a zebrany w sprawie materiał dowodowy, oceniany zgodnie z dyrektywami art. 7 k.p.k., daje podstawy do przyjęcia, że obaj oskarżeni swoim zachowaniem wyczerpali znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy pominął wcześniejsze, składające się na czyn z art. 286 § 1 k.k. – działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wprowadzenie w błąd (wyzyskanie błędu, niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania), a skupił się jedynie na doprowadzeniu do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, niesłusznie przyjmując wobec A.M. kwalifikację z art. 284 § 1 k.k., zamiast art. 286 § 1 k.k. oraz uniewinniając drugiego z oskarżonych. W konkluzji wywodów wskazano, że w odniesieniu do oskarżonego, który został uniewinniony wydanie wyroku kasatoryjnego wiązało się z treścią art. 454 k.p.k., natomiast odnosząc się do konieczności uchylenia wyroku wobec drugiego z oskarżonych wywieziono, iż „Oskarżonemu A.M. zarzucono popełnienie przestępstwa wspólnie i w porozumieniu

z J.P., w okolicznościach niniejszej sprawy zasadne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości w odniesieniu do tego oskarżonego”. W sekcji 5.3.1. uzasadnienia wyroku przywołano jako podstawy prawne uchylenia orzeczenia art. 437 § 2 k.p.k. i art. 454 § 1 k.p.k. oraz wyjaśniono, iż wiąże się to z koniecznością przeprowadzenia na nowo przewodu w całości oraz z regułą *ne peius*.

We wskazaniach co do dalszego postępowania (sekcja 5.3.2. uzasadnienia) podkreślono, że rozpoznając ponownie sprawę, Sąd *meriti* przeprowadzi w całości postępowanie dowodowe, a zgromadzone dowody oceni z uwzględnieniem dyrektyw płynących z art. 7 k.p.k.

Jak łatwo zauważyć, sytuacja procesowa obu oskarżonych była różna. Jeden z nich został uniewinniony, wobec czego przy przekonaniu o potrzebie przypisania mu odpowiedzialności za zarzucany czyn, przeszkodą do skazania go w postępowaniu odwoławczym był przepis art. 454 § 1 k.p.k., który jednocześnie stanowi podstawę prawną do wydania wyroku kasatoryjnego. Drugi z oskarżonych, A. M., został uznany wyrokiem Sądu Rejonowego za winnego popełnienia czynu z art. 284 § 1 k.k., chociaż według Sądu Okręgowego w rzeczywistości swoim działaniem, co podniesiono w apelacji prokuratora, wypełnił znamiona oszustwa w typie podstawowym. W odniesieniu do tego oskarżonego podstawą wydania wyroku kasatoryjnego mogło być zaistnienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej, na co Sąd się nie powołuje, lub konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., jako powód uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., I KZP 3/19, OSNK 2019, z. 6, poz. 3). Podzielając w pełni powyższe stanowisko, stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie nie zaktualizowały się okoliczności nakazujące

przeprowadzenie w całości na nowo przewodu sądowego w postępowaniu przed Sądem Rejonowym. Według aktualnie obowiązujących reguł postępowania apelacyjnego, sąd odwoławczy, co do zasady, po rozpoznaniu wniesionego środka zaskarżenia, winien wydać orzeczenie merytoryczne, a nie kasatoryjne. Wiąże się to z możliwością prowadzenia przez ten sąd postępowania dowodowego, oceniania dowodów oraz dokonywania analizy prawnej i wydawania w konsekwencji orzeczeń reformatoryjnych, przy ograniczeniu wiążącym się z treścią art. 454 § 1 k.p.k.

Zajęte przez Sąd Okręgowy w Krakowie stanowisko i podniesione, omówione wyżej skrótkowo argumenty, nie są wystarczające do uznania, że wadliwość postępowania przed Sądem Rejonowym pociąga za sobą konieczność ponowienia przewodu sądowego w całości. Istota sprawy sprowadza się bowiem do dokonania oceny przeprowadzonych w sprawie dowodów i w konsekwencji ustalenia, czy m.in. oskarżony A.M. swoim zachowaniem wypełnił znamiona zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, czy też jak orzekł Sąd Rejonowy czynu z art. 284 § 1 k.k. Nie ma przeszkód, aby takiej oceny dokonał Sąd odwoławczy, w ramach wynikającego wprost z nowego brzmienia przepisu art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k., obowiązku merytorycznego orzekania.

W tym kontekście odwołać należy się do ugruntowanego już stanowiska Sądu Najwyższego z którego wynika, iż „sama konieczność ponownej oceny przeprowadzonych dowodów nie mieści się w kręgu podstaw rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 437 § 2 in fine k.p.k., tj. wyroku kasatoryjnego. (...) Samą więc potrzebę dokonania na nowo oceny zgromadzonych w sprawie dowodów nie można postrzegać w kategoriach okoliczności samoistnie determinujących konieczność przeprowadzenia przez sąd meriti przewodu sądowego w całości (a tym samym i uznać ją za wystarczającą do wydania kasatoryjnego wyroku przez sąd odwoławczy), skoro (obecnie) nie ma żadnych przeszkód (poza tymi przypadkami skatalogowanymi w tymże przepisie art. 437 § 2 zd. 2 k.p.k.) prawnych ku temu, by to sąd odwoławczy - w związku z rozpoznawanym środkiem odwoławczym - samodzielnie tych czynności procesowych dokonał” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2018 r., II KS 3/18).

Reasumując stwierdzić trzeba, że obowiązujący model postępowania odwoławczego, przy uwzględnieniu regulacji zawartych w art. 437 § 2 k.p.k., nie

uniemożliwia sądowi odwoławczemu wydania orzeczenia reformatoryjnego, uzasadnionego zgromadzonym materiałem dowodowym i jego oceną. Stanowiska tego nie zmienia fakt, że obaj oskarżeni, w ramach zarzucanego im aktem oskarżenia czynu, „działali wspólnie i w porozumieniu”, na co Sąd odwoławczy się powołuje, albowiem każdy z nich za swoje zachowanie ponosi odpowiedzialność indywidualnie.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, że wniesiona na podstawie art. 539a § 1 k.p.k. skarga jest zasadna, ponieważ nie zaistniała żadna z podstaw uchylenia wyroku Sądu Rejonowego w Chrzanowie w odniesieniu do oskarżonego A.M. i przekazania sprawy w tym zakresie temu Sądowi do ponownego rozpoznania. Konieczne było więc uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Tomasz Artymiuk Waldemar Płóciennik Marek Pietruszyński

[WB]